

מ"ת 41207/02/13 - מדינת ישראל נגד עאמר חרחש

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 41207-02-13 מדינת ישראל נ' חרחש(עציר)
תיק חיצוני: 2897/12

בפני כב' השופטת ענת זינגר
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב עאמר חרחש (עציר)

המבקשת ע"י עו"ד י. הירשברג

המשיב ע,י עו"ד ר. וכילה

החלטה - בבקשה לעיון חוזר וחילוט ערבויות

1. המשיב נחקר לראשונה על ידי רשות המיסים ביום 6.3.11. החקירה נגעה לעבירות שונות הנוגעות למס הכנסה, חוק מע"מ, השמטת הכנסה מדו"חות, מסירת נתונים כוזבים, עבירות מרמה שונות וסיוע להתחמקות ממס. בתחילה הודה המשיב במיוחס לו ואף הביע חרטה והתחייב לשנות את צורת התנהלותו העסקית. בשים לב לאמור ומאחר וטרם נודע היקף העבודות שביצע - שוחרר המשיב ללא מעצר.
2. מאחר ובהמשך נודע כי חרף דבריו, ממשיך המשיב בביצוע עבירות מס וזאת בצורה שיטתית ואף מסייע לאחרים לעבור עבירות דומות, הוגש כנגדו כתב אישום, המייחס לו עבירות מס רבות שנעברו במשך שנים ובהיקף של מעל ל-30,000,000 ₪ (ת.פ 41203-02-13). במקביל הוגשה הבקשה למעצרו עד לתום ההליכים. ביום 28.2.13 נקבע בהחלטה מפורטת כי קיימות ראיות לכאורה וכן עילת מסוכנות (בשים לב לגובה הסכומים נשוא כתב האישום ובשים לב למעורבות נוספים). בחלק האופרטיבי של ההחלטה נקבע כי המשיב ישוחרר למעצר בית, בתנאים שנקבעו שם. בכלל התנאים נקבע גם כי על המשיב להתייצב לכל דיון שייקבע, להימנע מכל פעילות בעסקי מוניות, להפקיד סך של 150,000 ₪, לחתום על התחייבות עצמית בסך 250,000 ₪ ולהפקיד שלוש ערבויות צד ג' - כל אחת על סך 75,000 ₪. ערר שהוגש על אותה החלטה נדחה (ר' עמ"ת 9074-03-13, כב' השופטת כנפי שטייניץ). גם בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי, לא התקבלה (ר' בש"פ 2134/13, כב' השופט י. עמית) - לפיכך נותרו התנאים בעינם. כדי שלא להאריך, מקום בו ניתן לקצר, אני מפנה לאותן החלטות, שניתנו כאמור בשלוש ערכאות ואלה תהווה כולן, חלק בלתי נפרד מהחלטה זו.

3. בחלוף הזמן ובהמשך לבקשה לעיון חוזר שהגיש המשיב ואשר בה ביקש לבטל את מעצר הבית, נקבע בהחלטה מיום 30.9.13 כי המשיב יוכל לצאת להתאווורות של שעתיים רצופות ביום, בשעות קבועות, לפי בחירתו. נקבע כי

עמוד 1

עליו למסור מראש את השעות לב"כ המדינה לצורכי מעקב.

הקלה נוספת ניתנה בהחלטה מיום 29.6.14 (כב' השופט קורנהאוזר), עת נקבע כי חלון ההתאווורות יעמוד על שלוש שעות. לפרטי אותן החלטות ר' בגוף ההחלטות. אקדים את המאוחר ואציין כי בהחלטה האחרונה, לא נקבע שיש למסור את השעה, אך נראה ברי כי זו הייתה צריכה להיות צמודה לשתי שעות ההתאווורות שהותרו טרם לכן ואשר המשיב הודיע כי הם יהיו בין השעות 12:00-14:00.

4. מאחר והמשיב לא התייצב לשני דיונים שנקבעו בתיק העיקרי לפני כב' השופט מינטקביץ' (דיון ביום 2.10.14 אשר נקבע בנוכחות המשיב ודיון נוסף מיום 19.10.14) - ציין כב' השופט מינטקביץ' כי ראוי שהמאשימה תשקול בקשה לעיון חוזר בעניין המשיב, בשל אי התייצבותו לדיונים. כדי להבטיח התייצבות ניתן גם צו הבאה. עת ניסו חוקרי מס הכנסה, מע"מ ושוטרים - לאתר את המשיב, כדי למסור לו צו הבאה, הם הגיעו ביום 22.10.14 בשעה 15:30, למוסך לתיקון מוניות אשר בשכונת א-טור בירושלים. על בסיס דו"חות פעולה והודעות שנגבו מאנשים במקום - עולה כי המשיב אשר הבחין בחוקרים נמלט מהמקום והחוקרים שניסו לרדוף אחריו, לא הצליחו לתופסו (ר' נספחים ז'-י"א לבקשה). מהודעות שנגבו משלושה נהגי מוניות שהיו במקום, עולה עוד כי לא רק זאת שהמשיב לא היה במעצר בית, אלא הוא גם ממשיך לנהל את עסקיו. הנ"ל העידו כי הם שוכרים מוניות מהמשיב, באותה דרך שיוחסה לו בכתב האישום (ר' נספחים י'-י"ב לבקשה).

5. כאשר הצליחו החוקרים ליצור קשר טלפוני עם המשיב, הודיע הנ"ל כי הוא בביתו. בשעה 17:40 עוכב המשיב לחקירה בחשד להפרת תנאי השחרור. בתום החקירה הוא נעצר ומכוח החלטות שניתנו (כב' השופט ג'ויה סקפא שפירא), נותר במעצר עד לדיונים שבפניי (הראשון ביום 30.10.14 והשני ביום 2.11.14). אני מוצאת להדגיש כי לדיון בפניי ביום 30.10.14 - התייצב המשיב ללא ייצוג. על אף שעוד עובר לדיון זה, ניתנו לו אורכות על מנת שישגי ייצוג, שוב נדחה הדיון, הכול כדי שלא תפגענה זכויותיו. אף שהדיון ביום 2.11.14 נקבע בהתאם למועד שביקש המשיב (לאחר שהובהר לו היטב כי אם גם במועד זה - לא תהא התייצבות של עורך דין מטעמו, יהא עליו לייצג את עצמו), טען בא כוחו באותו דיון כי אין הוא ערוך לטעון. בנסיבות אלה העלה טענותיו בקצרה, תוך בקשה להשלים את הטענות בכתב. שוב, לפני משורת הדיון, ניתנה אפשרות להשלמת הטענות בכתב, הכול על מנת שלא תפגע זכות המשיב, להיות מיוצג (ר' פרוטוקול הדיון).

חרף האמור, לא השלים בא כוח המשיב טענות נוספות בכתב וזאת לא עד למועד שנקבע בהחלטה האחרונה וגם לא עד למועד מתן החלטה זו. לא מצאתי שיש מקום להוסיף ולהמתין עוד. לפיכך ניתנת החלטתי, בשים לב לטענות שהועלו בדיון, כפי שאלה הובנו על ידי.

6. בעת הדיון ביום 2.11.14 הגיש ב"כ המבקשת את הודעת המשיב. המשיב כפר בהודעתו בטענה ששהה במוסך, עת הגיעו למסור לו את הצו, כנטען בחומר שצורף לבקשה. המשיב טען כי לא היה בחודש האחרון בא-טור וטען כי ככל שיש לו מוסך, הרי שזה מצוי בוואדי ג'וז והוא אינו עובד שם. בהתאמה להחלטה שניתנה, עת שוחרר בעבר, טען שיש אחראי שמתעסק עם עסקיו והוא אינו עוסק כלל במוניות. לדבריו, חוקרים ממס הכנסה ביקרו בעסק בוואדי ג'וז וראו שאביו הוא שנמצא במקום. עוד לדבריו, האב אמר אז שהמשיב בבית ואכן בדיקה אישרה זאת. באשר למוסך שבא-טור, טען המשיב כי מדובר במוסך ששייך לאביו. לטענתו, העסק שלו בוואדי ג'וז סגור.

7. במהלך הדיון הוגשה עוד - תרשומת נוספת כדי לתמוך במהלך האירועים ביום 22.10.14. כן הוגש אישור מפקיד שומה (שנתמך בתדפיסים), לפיו המשיב לא הגיש כל דיווח לרשות המיסים-מע"מ על עסקאות בשנים 2013-2014. בשנת 2014 יש רק עסקאות החזרים בסך 139,407 ₪.

בנוסף, הוגש על ידי נציג המדינה, דו"ח ביקורת חוץ של רשות המיסים, מיום 23.9.14, במוסך שבואדי ג'וז. בהתאם לדו"ח - האב שהיה במקום, סירב לשתף פעולה ולמסור פרטים, כאשר אמר שהוא רק יושב במקום ולא יודע דבר. האב אמר עוד שאם רוצים לדבר, יש לעשות זאת עם בנו, שהוא המשיב דנן. דברים אלו היו בתגובה לבקשה לראות את ספר העסק, אשר נמצא מתנהל במקום. כאשר ניסו החוקרים לשוחח טלפונית עם המשיב, הוא מצדו סירב למסור פרטים וטען בניגוד לאביו, שהאב הוא בעל העסק.

8. ב"כ המשיב רמז בטענותיו לכך שאין ראיה להפרה של מעצר הבית, מאחר ולא נתחמה שעה קבועה לשעת האוורור השלישית.

עוד טען כי אין ממש בטענות באשר לאי התייצבות למשפט - שכן הדיון הראשון היה קבוע לתזכורת והוגשה בקשת דחייה בהסכמה ובאשר לדיון השני, המשיב כלל לא ידע על מועד אותו דיון. הודגש כי בשנתיים האחרונות התייצב המשיב לדיונים ולא היה קושי בעניין זה.

המבקשת טוענת מנגד כי בנסיבות העניין - אין מקום לתת עוד במשיב אמון ויש להורות על מעצרו עד לתום ההליכים. בנוסף מבוקש להורות על חילוט הערבוביות שהפקיד המשיב וכן לקבוע דיון למטרה זו.

9. לאחר עיון מסכימה אני עם המבקשת כי אכן אין מקום לתת אמון נוסף במשיב;

אף אם ניתן לקבל באופן חלקי את הסברי ב"כ המשיב באשר להיעדרותו מהדיונים שנקבעו בפני כב' השופט מינטקביץ' (הדיון הראשון שנקבע ליום 2.10.14 - אכן נקבע לתזכורת בלבד ולא ברור האם בעת שנקבע בנוכחות המשיב, הובהר לו שעליו להתייצב אליו. ובאשר לדיון השני - זה לא נקבע בנוכחות המשיב ולא ניתן לשלול, בשלב זה, את דברי בא כוחו כי לא הצליח למסור לו הודעה על אותו מועד נוסף שנקבע) - לא ניתן לקבל את הסבריו באשר להפרות הנוספות.

אכן כב' השופט קורנהאוזר אפשר שעת אוורור נוספת, אך נראה ברי כי זו הייתה צריכה להיות בצמידות לשתי שעות האוורור שאושרו בהחלטה הקודמת. המשיב נמצא במוסך בא-טור בשעה החורגת מהמתחם האפשרי וזאת גם בהנחה ששעת ההתאווררות, מתווספת לאחר השעה 14:00. זאת ועוד, לו אכן סבר המשיב כי הוא נמצא במקום בדיון וברשות וכי אין כל פסול בהימצאותו שם, יש מקום להנחה שלא היה נס מהשוטרים שהגיעו כדי למסור לו צו הבאה. יש מקום להנחה שבמקרה שסבר שאין פסול בהימצאותו שם, היה אומר על אתר, את הסברו, אשר הועלה רק בשלב מאוחר מאוד ומפי בא כוחו. זאת ועוד, יש לזכור כי המשיב כפר כלל בטענה שהיה במוסך (ר' הודעתו שהוצגה כאמור, בדיון האחרון, כאשר כפירה זו אינה יכולה להתקבל אל מול שלל החומר הנגדי שהוצג).

העולה מן המקובץ; אף בשים לב לניסיון ההסבר של ב"כ המשיב (על בסיס החלטת כב' השופט קורנהאוזר) הרי שבשים לב לחומר שהוצג, בשים לב לכפירה כי כלל היה במקום ובשים לב לבחירתו לנוס מהמקום (דבר המעיד כי הוא ידע שאסור לו להימצא שם ובאותו מועד) - אני מוצאת לקבוע כי שהמשיב אכן הפר את מעצר הבית ואף היה מודע לכך.

בנוסף עולה כי המשיב הפר גם את האיסור להמשיך ולעסוק במוניות, באותה מסגרת בה ביצע את העבירות, בגין הוגש

כתב האישום. להוכחת האמור - די בעיון בהודעות של שוכרי המוניות שהוגשו ביחד עם הבקשה. הודעות שנגבו בהמשך לביקור במוסך בא-טור, כאמור ביום 23.10.14.

עולה אפוא כי - אפילו אניח שניתן להיות סלחנים באשר להעדר התייצבות לדיונים, עדיין הופרו שני תנאים מהותיים שנקבעו בעת שחרור המשיב. הן התנאי בדבר מעצר הבית והן התנאי האוסר על המשיב להמשיך בעיסוק בו בוצעו העבירות.

10. שקלתי האם לא ניתן להסתפק בחילוט משמעותי מסכום הערבויות וביטול שעות ההתאווורות, אך בסופו של יום, הגעתי למסקנה כי לא ניתן לעשות כן. לטעמי, צודקת המבקשת בטענתה שבמקרה ממין זה שבפניי, ראוי להורות על מעצר עד תום ההליכים.

הפסיקה שבה וציינה כי שחרור לחלופת מעצר, מושתת על אמון שנותן בית המשפט בנאשם. ככל שאמון זה קיים בשלב מוקדם של ההליך, הרי שהוא עשוי להתאיין כאשר המשיב מפר אותו ומוכיח שלא הייתה לו הצדקה. כך הוא המקרה שבפניי.

אני מוצאת להפנות בהקשר זה לדברי כב' השופט י. עמית בהחלטה שניתנה בבש"פ 2134/13 דלעיל. שם נימק את החלטתו שלא לקבל את הבקשה - בהיקף העבירות המיוחסות למשיב, בשיטתיות, באינטנסיביות ובבוטות של העבירות, כאשר אלה גם בוצעו לאורך יותר משבע שנים. עוד נימק את החלטתו, שלא לקבל את הבקשה: "**בהתחשב בכך שהמבקש כבר הפר בעבר את האמון שניתן בו, תוך שהוא שב ומבצע את אותן העבירות באותה שיטה בדיוק...**". אם באותו שלב, ניתן היה עדיין לשחרר למעצר בית, חרף הפרה ראשונה, נראה כי אין לנהוג כן כעת, כאשר המשיב חוזר ומפר שוב את האימון שניתן בו.

11. בכלל שיקולי הבאתי בחשבון את העובדה שלא נטען כי מדובר בטעות זו או אחרת, אלה המשיב אף מנסה לכפור בעצם ההפרות, חרף העובדה שאלה עולות באופן ברור מהחומר שהוגש.

לא רק שהמשיב הפר את מעצר הבית, אלא גם שב בדיוק לאותו עיסוק, אשר לאורו הורה בית המשפט כי ישב בביתו. אין מדובר באדם שהפר מעצר בית, כדי לצאת למכולת ולקנות דבר מה, או ללוות בנו וכיו"ב (ראה שלל ההסברים שניתנים מעת לעת בבקשות דומות). מדובר באדם שהפר את מעצר הבית, כדי לצאת ולהפר תנאי נוסף, האוסר עליו עיסוק, אותו שב לבצע. לא רק זאת, אלא שאף סיכון של הפקדות וערבויות משמעותיות, לא גרם למשיב לשקול מעשיו והימנע מהפרת התנאים. נראה כי במקרה שכזה, אין מקום לתת אמון נוסף במשיב.

אוסף מעבר לדרוש כי בדיונים בפניי, לא התרשמתי שהמשיב מבין את חומר מעשיו והוא היה נינוח וזחוח.

12. איני סבורה שבמקרה שבפניי ראוי להסתפק במימוש הערבויות (כולן או חלקן), ביטול שעות ההתאווורות וכיו"ב. הסתפקות בנסיבות המקרה, בפחות מהוראה על מעצר עד תום ההליכים, עשויה לשדר מסר מוטעה, באשר למשמעות הפרת החלטות שיפוטיות ובמיוחד החלטות המושתתות על אמון שניתן במשיב (אמון אשר הוא בוחר להפר). בהקשר זה בצדק הפנה, ב"כ המבקשת לבש"פ 8396/12 **מוחן חוסאם נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.11.12), שם הדגיש כב' השופט י. דנציגר כי התנהלות ממין זו, מחייבת תגובה ברורה ונוקשה, על מנת שיהא בתגובה מסר ברור וחד משמעי למשחררים לחלופת מעצר.

13. בשולי הדברים אני מוצאת להעיר כי בכלל שיקוליי עמדה גם העובדה שנראה כי ניתן לסיים את שמיעת התיק העיקרי בתוך זמן לא ממושך;

כך עולה כי ביום 21.5.14 נקבעו עוד שני מועדים לשמיעת הראיות (באותו מועד נקבעה השלמת הוכחות התביעה ליום 20.11.14 והוכחות ההגנה והסיכומים ליום 27.11.14. המועדים בוטלו בהמשך, מקום בו היה קושי עם התייצבות המשיב). ממילא, לו היה המשיב מתייצב לדיונים האחרונים, היה ניתן לסיים את התיק בתוך זמן קצוב וכך יהא ניתן לעשות גם כעת, לאחר שיקבעו מועדים חלופיים. אין מניעה לפנות עם בקשה מתאימה בתיק העיקרי וכאשר יקבעו אותם שני מועדים אחרונים, ממילא משמעות המעצר, מכוח החלטה זו - תתחם בהתאם.

14. לאחר ששקלתי את כלל הנסיבות - מצאתי באיזון הכולל להורות כדלקמן;

הבקשה לעיון חוזר מתקבלת - באופן שהחלטת השחרור למעצר בית מבוטלת.

המשיב יישאר במעצר עד תום ההליכים בתיק העיקרי, או עד מתן החלטה אחרת, לפי המוקדם.

מתוך ההפקדה שבוצעה - יחולט סך של 20,000 ₪

בשים לב להוראה על מעצר כאמור, לא ראיתי צורך להוסיף חילוט ערבויות של צדדים שלישיים וממילא איני רואה מקום לקבוע דיון נוסף לעניין זה (כאשר הנ"ל לא זומנו לאיזה מהדיונים שהתקיימו בפניי).

15. הצדדים הסכימו כי החלטה זו תשלח אליהם, ללא דיון והתייצבות.

המזכירות תוודא משלוח ההחלטה לצדדים וכן תעדכן טלפונית את הנ"ל - בדבר מתן ההחלטה.

בנוסף תשלח המזכירות לשב"ס העתק החלטה זו, ביחד עם צו מעצר עד תום ההליכים שניתן במקביל. ב"כ המשיב יפעל מצדו לוודא כי המשיב, שנמצא במעצר עוד מיום 22.10.14 - יעודכן בתוכן ההחלטה.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשע"ה, 05 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.